

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa A. F.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym 27 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 22 czerwca 2021 r., sygn. akt I ACa 870/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 22 czerwca 2021 r. w sprawie z powództwa A. F. przeciwko Bank spółce akcyjnej w W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona

interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 1, 2 i 4 k.p.c., tj. istnienie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów i oczywistą zasadność.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie SN z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienia SN z: 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Natomiast powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (postanowienia SN z 24 października 2012, I PK 144/12; z 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08; z 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07; z 12 grudnia 2008 roku, II PK

220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (postanowienia SN z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08).

Skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące problemu, w jakim trybie dłużnik może dochodzić swoich praw w przypadku zbycia wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym, jak i ustalenia legalności wstąpienia nowego wierzyciela do postępowania egzekucyjnego. Ponadto wskazał na potrzebę wykładni art. 804¹ k.p.c. ze względu na nowy charakter regulacji i jego „niedopracowanie pod względem formalnoprawym”. Podkreślił, że ustawodawca dopuścił możliwość kontynuacji postępowania egzekucyjnego, a więc najostrzejszej sankcji wobec dłużnika, przez następcę prawnego dotychczasowego wierzyciela, bez konieczności sankcjonowania tego przez sąd.

Przede wszystkim należy wskazać, że istotne zagadnienie prawne różni się od wykładni przepisów prawa, gdyż są to różne podstawy przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i nie jest uprawnione zamienne odwoływanie się na tle tych samych regulacji do istotnego zagadnienia prawnego oraz do potrzeby wykładni przepisów prawa. Sytuacja tego rodzaju zachodzi w niniejszej sprawie, ponieważ tożsame kwestie zostały przedstawione w niniejszej sprawie jako istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisu prawa.

Sformułowany przez powoda problem nie stanowi przy tym istotnego zagadnienia prawnego i wiąże się jedynie z wątpliwościami skarżącego co do trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest natomiast sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazano, że przedstawiane wątpliwości w zakresie wykładni wskazywanego przepisu mają rzeczywisty i poważny charakter i nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa, że jest on źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo

niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga natomiast wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi ze względu na fakt, że powód dochodzi pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, a nie uchylenia tytułu egzekucyjnego, który jest innym dokumentem, o innym charakterze prawnym, natomiast pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego nie niweczy tytułu egzekucyjnego i nie powoduje konieczności procedowania od początku przez nabywcę wierzytelności.

Skarżący nie wykazał jednak naruszenia przepisów prawa widocznego *prima facie*, wskazując jednocześnie na rzekomą zawłość przepisów i luki prawne. Nie przywołał przekonującej argumentacji, która stanowiłaby potwierdzenie oczywistej zasadności skargi. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie w innych częściach skargi kasacyjnej okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia SN z: 9 czerwca 2008 r. II UK 38/08; 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04; 15 kwietnia 2022 r. I CSK 2411/22; 24 marca 2022 r. III USK 335/21; 31 stycznia 2022 r. I CSK 94/22; 31 stycznia 2022 r. I CSK 94/22; 30 czerwca 2022 r. I CSK 2112/22).

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).